

THREE POEMS

EMESE LÉNÁRT

Emese Lénárt was born in 1975 in Hungary. She started writing at the age of 12 and has been continuing to do so ever since. She lived almost a decade in Vancouver, BC (Canada), and returned to Hungary in 2002. A few years later she started to read English Language and Literature, and Translation Studies at the University of Miskolc, where she graduated in 2008. She published short story translations in the journal *Nagyvilág* and some of her poems were published in the anthologies *Irodal-MATT a magyarok* (Irodalmi Rádió, 2007) and *Kortárs hangon* (University of Miskolc–Eszterházy College, 2007). She is currently working as a translator and interpreter. She gave a reading of her poems in the Forum on 26 November 2007.

THOUGHTS AND ECHOES

It's been a while since I've last been dreaming
and it scares me
a connection seems to be broken
the spirit is lost
trying to find the reconnection
with a world claimed nonexistent
Where is the protection to shield me
from the vulgarities and fakeness
pouring in unwanted
all the lies and disfigured knowledge
disturbing the order of All
The distorted images that pass for wisdom
in these parts
seem to rule the minds of thousands
It is all so limited and still
so many of them think themselves gods
Not knowing, not understanding, not thinking
but repeating practices coming of old
with new technologies
without ever searching just what was the cause
Fear and no control, are we losing it
chaos and no order, are we losing it
noise and neons, too much of both
I think we are losing it
pollution, depression, stress and loneliness
make headlines
flashing confusing useless images
on screens

to kill thinking and to kill the mind
 to make us march
 obeying little zombies
 across life and across time
 following false heroes
 getting famous on innocent blood
 Oh no times are not changing
 and we are not changing with them
 it is all the same
 all the same
 all done in a quickening pace
 fast forced march into the abyss

Oh Pangloss you idiot

A KIFOSZTOTT

Vasárnap déli harangszókor
 míg asztalnál együtt ül a család
 vidéki kongó váróteremnek
 a magányosság festi falát
 Koszfoltos kőkockákon állnak
 lakkot rég nem látott padok
 tűzcsap alatt, szemetes mellett
 süt be a Nap koszos ablakokon
 s lézengenek csomagjaikkal méla utasok

Mindenki jegyet vált valahová.

Ötven esztendő még nem szállt el felette
 kötélfülü szatyrát ölelte
 kötött kék sapkáját fejébe húzta,
 s szakálla alatt néha mormogva
 ette zörgő nejlonból kopár kenyerét
 végigfekve a fénytelen padon
 és az arra haladó kalauznőnek
 régi ismerősként köszönt oda
 majd oldalra fordult kemény nyoszolyáján
 és ebédje végeztével álomba merült

Mindenki utazik valahová.

Cserélődnek az emberek.
 Az üvegajtón cédula figyelmeztet
 hogy a váró minden éjjel zárva van
 éjfélről reggel ötig.
 A leghidegebb idők múlnak a leglassabban
 a folyó felől fújó szélben fogvacogó órák
 érlelik a magány céltalan
 hideg hajnali szürkességét.
 Egy újabb napot a várótermi padokon.

Mindenki tartozik valahová.

Mindenki tartozik valahová?

DUALISM / KETTŐSSÉG

I don't have to close my eyes
 Nem kell lehunynom a szemem
 to see your everlasting beauty
 hogy lássam gyermekkorom kedves helyeit
 of blues and greens and golden whites
 a színesedő szürke várost
 unceasingly haunting my mind
 a szél szárnyán hordott szeméttel.
 I don't have to close my eyes
 Nem kell lehunynom a szemem
 to watch the rocks at low tide
 hogy lássam a kiégett mezőkön
 covered with silky green
 a napsütötte arcok hosszú sorát
 baring your edge of the Pacific
 menetelve át az időn.
 I don't have to close my eyes
 Nem kell lehunynom a szemem
 to see your coastal mountain line
 hogy lássam a hulló falevelek
 the sky with its everfresh breath
 puha földetérését; s messze tekintsek
 of lush landscapes and sweet forests
 egyenes törzsű bükkfák között
 I hear the seagulls crying over
 a barlangszájig, ahol sáros ruhás
 your starlit waters
 alakok osztják meg

and the lights on Lions Gate
dóboz sörük, míg
and of Cypress Bowl
a karbidfény kört von köréjük;
pearls or diamonds in the skies above.
és a tűz mellett a múltba nézünk.
I don't have to close my eyes
Nem kell lehunynom a szemem
to see the land that gave me home
hogyan lássam eltűnő arcok kedves sorát
seals bark in the night, and among
méla, merengő magány fojtó szürkességét
your firs my spirit remains—never alone.
s a pusztánjáró szél szomorú szavát.